

glædet mig at høre endeel af den ærede Rigsdagsmands Begrundelse af sit Andragende; hans eget Andragende maa vistnok staa temmeligt svagt for ham, thi naar man kommer til det Punkt, at man underlægger sine Modstandere saadanne Bevæggrunde, som at de skulde være imod det, for at deres Colleger ikke skulde faae „mindre fede Stillinger“, saa er det vistnok et Tegns paa, at Ens Gemyt maa være særdeles bevæget af Overbeviisningen om Sagens Vælden.

Winther: Maa jeg gjøre en kort Bemærkning.

Formanden: Er det en personlig Bemærkning.

Winther: Ja.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Winther: Den allerfjædft omtalte Uttring af mig var foranlediget ved nogle Uttringer, man ikke kunde tilskrive en enkelt Mand, men som kom fra Mænd, som jeg netop faae hørte til Embedsstanden; det var derfor, jeg gjorde Bemærkningen. Iøvrigt hentede jeg aldeles ikke deraf noget Beviis for, at mit Forslag kunde være nødvendigt, og derfor seer jeg slet ikke nogen Grund til, at man finder min Overbeviisning om dets Nødvendighed svag, fordi jeg har gjort denne Bemærkning. Jeg veed ikke, om det er mig tilladt atter at omtale selve Sagen.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand vil kunne faae Ordet saa ofte han ønsker det, og vil for Diebliffet kunne bevare Ordet, hvis han ønsker det.

Winther: Det var kun et eneste Punkt, jeg endnu vilde berøre, det var, at den høit ærede Finanzminister selv ved den forrige Behandling af dette Spørgsmaal, nemlig i forrige Sæsson, meente, at det kunde være hensigtsmæssigt, at Thinget medvirkede til en saadan Undersøgelse; han maa altsaa have troet, at der dog kunde komme Noget ud deraf; og derfor antager jeg, at det maa tjene til Støtte for mig, for at man ikke skal troe, at det er et Forslag af den Natur, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Morsø) syntes at forudsætte.

Schack: Flere af de Bemærkninger, jeg

ønskede at gjøre, ere allerede fremførte af de ærede Rigsdagsmænd for Odense (Jespersen) og for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger). Det er derfor blot en tidligere fremført Paaastand, jeg troer at burde imødegaae, den nemlig, at man ikke skulde kunne nedsette de Pensioner, der engang vare bestemte ved kongelig Resolution. Jeg troer, at det maa indrømmes, at disse Pensioner kunne være saa absurde, at allerede deres Absurditet i og for sig kan hjemle Nødvendigheden af at nedsette dem, og jeg troer, at adskillige af de nærværende Pensioner idetmindste nærme sig noget hertil (Ja! Ja!); men jeg troer ogsaa, at det fra et andet Standpunkt maa kunne bevises, at den fremsatte Paaastand om tidligere bevilgede Pensioners Uantastelighed er urigtig. Det maa saaledes vistnok indrømmes, at Rigsdagen maa være berettiget til at nedsette Gagen for de Embedsmænd, som ere i Embede, og hvad der upaatviveligt i hvert Fald maa indrømmes, det er, at Rigsdagen er berettiget — den har idetmindste taget sig denne Ret ifølge et Forslag fra Ministeriet — til at nedsette den eventuelle Pension for de Embedsmænd, som for Tiden ere i Embede. Men har Rigsdagen saaledes Ret til blandt Andet at nedsette Pensionen for den Embedsmænd, som har tjent Staten i 50 Aar, og som efter de hidtil gjældende Regler har havt fuld Anledning til at ansee sig berettiget til at faae sin hele Gage i Pension, skulde Rigsdagen da ikke ogsaa være berettiget til at forandre en tidligere falden Resolution om en Pensions Størrelse? At nægte dette, synes mig at være en besynderlig Modsigelse. Iøvrigt vedrører det gjorte Forslag jo mange andre Forhold end blot Pensionerne. Og saa de forffjellige Regler, hvorefter disse ere bevilgede, komme i Betragtning, idet det navnlig f. Ex. ingenlunde er ligeegyldigt, under hvilken Benævnelse de ere bevilgede. Nogle af dem ere saaledes bevilgede som Bartpenge, og skjøndt dette ofte har været eensbetydende med Pension, saa indeholder dog selve Navnet en Hentydning til, at de saaledes bevilgede Pensioner ikke have den samme faste Character som de, der ligefrem ere kaldte Pensioner. Det omhandlede Forhold er i det Hele taget et saa-